

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570811152/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

- hvad om jeg herefter finder Gift overalt? - Vi havde saaledes vant os til hinanden - havde lidt efter lidt opdaget saa mange fælles Paradoxer, fælles Capricer, og fælles Kiepheste - den for Resten yderlige Forskiellighed mellem vore Hatte, eller rettere det, de bedækte - den eenes var rund den andens trekantet, saa at hvad der forekom den eene *Cirkel* syntes den anden *Triangel* - tabte sig meer og meer i den voxende Harmonie mellem vore Hierteer, saa at vi gjerne havde reist med hinanden fra *Hamburg* til *Paris* over *Constantinopel*, *Peking*, *Gondar* og *Madrit* tilbage til *Paris* igien, uden at forlange andet Selskab. Alle Misforstaaelser, som i saa lang Tid havde holdt os i en vis Afstand fra hinanden, vare hævede, og - Gud give, de saaledes vare hævede mellem alle andre kjødelige og aandelige Brødre! Hvor venlig, hvor munter, hvor hiertefroe vilde da Menneskeomgangen her paa Jorden blive! hvor sødt vilde Livet henglide i lutter sig mødende Deeltagelser, Overbærelser, og Hielsomheder. [...]

Allene, i en lille Stue i *Parsons lille Kjøbenhavn* i Hamburg - tredsindstive Mile fra det *store* - sidder jeg i Midnattens stille Time - syg - uden Penge - uden Indsigter - uden Udsigter - uden Søvn - og hvad der er det allertungeste, uden synderligt Haab til nogensinde at erstatte disse Mangler. Trods al den Adspredelse, al den bedøvende Tummel, al den styrkende Nydelse, hvori jeg har ladt mig omhvirlve fra min Afreise til nu, er jeg dog saa svag, at jeg ikke engang har den Uvirksomheds-Kraft, som udfordres til at ligge i en Seng. Mit Uhr holder i dette Øieblik op at pikke; men heller vil jeg løbe Fare for, i Morgen at forsømme min Bortreise, end paatage mig det herkuliske Arbejde, at trække det op. Overalt! jeg vil ikke at mit Uhr skal have mere Liv end jeg selv har.

Jeg har talt i Dag med en Læge her i Nærheden, hvis Bekiendskab jeg gjorde for to Aar siden, om min Sygdom, hvis Beskaffenhed jeg aldeles betroede ham, og aftvunget hans Samvittighed den Tilstaaelse jeg ikke har kunnet udvirke af den alt for venksabelige Doctor Hensler: at den efter al Sandsynlighed er ulægelig. Paa min alvorlige Forsikkring, at Livet var mig aldeles ligegyldigt, bad han mig ophøre med alle Medicamenter. „Der er eet eneste Redningsmiddel," sagde han - „men De vil neppe

opleve Deres sex og tyvende Aar, hvis De ikke saa snart som mueligt bruger samme --"

„Det er mig umueligt!“ sagde jeg -- „Saa nyd De den Tid, De har tilbage,“ blev han ved, „uden ængstelig Bekymring! De vil snart see Enden paa Deres Lidelser. Min Erfaring kan ikke trøste Dem med andet.“

Denne Erklæring, der blot bestyrkede min egen Følelse, trøstede mig virkelig. Istedet for at nedslaae mit Sind, har den skænket mig en vis høitidelig Munterhed, som de ubehageligste Tilfælde og de smertefuldeste Lidelser ikke kunne nedbryde. Jeg er nu virkelig roligere, end jeg nogensinde før har været det. Jeg seer nu alt fra en ganske anden Synspunkt, og føler mig ikke saa meget paa Jorden, som i Verden, ikke saa meget i Tiden, som i Evigheden. Ethvert nyt Angreb af den Nerve-Krampe, jeg lider under, enhver nye Besvimmelse, ethvert Stød af Skiebningen, som truer mig med Undergang, er mig ligegyldigt eller kierkomment. Det eeneste Haab -- thi hint Redningsmiddel er umueligt, -- er Døden; men dette Haab er vist; og sandelig! jo nøiere man stirrer derpaa jo skønnere bliver det. Dag efter Dag -- fra det Øieblik hun slog Sløret tilside og nærmede sig til mig -- opdager jeg flere Yndigheder hos den frygtelige *Atropos*; hun er mig *Venus Urania* i Spidsen af falmende *Gratic*; og kun den eeneste Hersker, jeg lystrer, kan afholde mig fra, strax frievilligen at styrte mig i hendes Arme.

I *Pymont* -- tænkte jeg -- er hendes Tempel. I *Pymont* i det mindste ere mange af hendes Præster. Fra dette Øieblik af, beste blandt *Parcerne!* vær Du min *Seline!*

Farvell altsaa *Hamburg!* med *Klopstock*, *Schrøder*, og alt hvad der ellers er deri! Farvel elskte *Danmark!* Og farvel endelig -- --

Dog! Det sidste Farvel! vil jeg opsætte til det alleryderste. [...]

Vierlande

Et heftigt Anfald af Krampe lod til at ville ende min Reise paa Slottet i *Wandsbeck*; man bragte mig med Nød og Neppe til mig selv igien; imidlertid tog jeg, saa slet jeg var, samme